

Etaterne og at forhøje de respektive Lønninger omtrent over hele Linien. Jeg er ikke i Stand til at gaa med til en saadan almindelig fast Lønningsforhøjelse, og jeg tror at kunne begrunde dette mit Standpunkt over for en Lønningsrevision i Almindelighed med de samme Betragtninger, som jeg finder Anledning til at gøre gældende nu under denne første Behandling af Postvæsenets Lønningslov.

Som mange af dette Tings ærede Medlemmer sikkert endnu ville erindre, førtes der i Slutningen af Halvfjerdserne og Begyndelsen af Firserne en temmelig hidsig Kamp imellem den daværende Regering og Landstinget paa den ene Side og Folketinget paa den anden Side først om Spørgsmaalet om midlertidigt Dyrtidstillæg og dernæst om en mindre Forhøjelse af Lønningerne i alle Etater. Folketinget gik meget uvilligt og modstræbende til de den Gang krævede mindre Forhøjelser. Særlig var Kampen haard om Postvæsenets Lønningslov. Det Forslag, der var Udgangspunktet for disse Forhandlinger, blev forelagt i 1879 af daværende Indenrigsminister Skeel. Men det kom ikke dette Aar mere end til 1ste Behandling i Folketinget. Næste Aar førtes der derimod temmelig indgaaende Forhandlinger i begge Ting om dette Forslag. Men desuagtet strandede Loven paa en mindre Uoverensstemmelse, der i rent finansiel Henseende kun androg 11,000—12,000 Kr. Trods dette lille Beløb nægtede Folketinget absolut at gaa videre i Forhøjelse af Lønningerne den Gang. Den daværende Ordfører i Folketinget, Folketingsmand Tauber, præciserede Tingets Standpunkt, idet han erklærede, at det Tilbud, der den Gang forelaa fra Folketinget, at enhver, der ikke stillede aldeles overdrevne Fordringer, maatte erkendes at være meget rundeligt, det rundeligste, der nogen Sinde var gjort fra Folketingets Side. Som sagt, Sagen strandede, og Folketinget nægtede at gaa videre. Forslaget visnedes i alt Fald, idet det kun kom til 1ste Behandling i de næste 3 Samlinger. Saa hvilede Sagen til 1888—89 — ja, den blev forelagt Aaret før, men kom ogsaa kun til 1ste Behandling. I den nævnte Samling indbragte daværende Indenrigsminister Ingerslev et nyt Forslag til Lønningslov for Postvæsenet. Og i den mellemliggende Tid var Folketinget blevet meget mere imødekommende, hvilken blidere Stemning sikkert gav sig Udslag ved Valget af Ordfører, idet man den Gang valgte den daværende og nuværende Folketingsmand for Bornholms Amts 1ste Valg-

kreds (Blem). Under Forhandlingerne viste det sig, at Tinget vilde gaa meget vidt i Indrømmelser. Ordføreren fremhævede særlig dette under en eneste Behandling i Folketinget, hvor han efter at have opgjort Forhøjelsen for de forskellige Klasser erklærede, at den samlede Forhøjelse, naar Kontorholdsforhøjelsen paa 11—12,000 Kr. medregnedes, androg 268,000 Kr. Ordføreren mente den Gang, at det var en overordentlig stor Indrømmelse, Folketinget havde gjort Landstinget, en Indrømmelse, han i og for sig kun nødtvungent gik med til. Det fremgaar klart af hans Udtalelser. Jeg antager, at jeg har den ærede Formands Tilladelse til at oplæse et ganske kort Uddrag af denne Forhandling — det findes i Folketingstidenden Sp. 6492. Ordføreren udtalte: „Det vil udgøre i alt en Hovedsum af 257,500 Kr., og naar man saa paa Kontorholdsloven yderligere forøger Udgiften med 11—12,000 Kr., kommer man til 268,000 Kr. mere end før.“ Saa fortsætter Ordføreren: „Vi tør godt paatage os Ansvar, hvis de Herrer i det andet Ting ville forkaste en Lønningslov, hvorpaa man byder 268,000 Kr. mere“, og senere: „Og hvis det andet Ting forkaster det, tror jeg ikke, at Postlønningsloven kommer ud i Aar og ikke saa let i de nærmeste Aar. Jeg tvivler endog paa, at et saadant Tilbud atter vil blive givet i dette Ting.“ Ordføreren rettede fremdeles en Bebrejdelser mod den daværende Indenrigsminister, fordi Regeringen ikke havde modtaget den Postlønningslov, der blev tilbudt i 1880. Hertil svarede Ministeren: „Jeg skal dog bemærke, at den Lønningslov, som foreligger, kan slet ikke sammenlignes med den, der strandede for 8—9 Aar siden, thi den nu foreliggende, det erkender jeg, vil være bedre for Postetaten end den, der var Tale om at gennemføre den Gang.“ Lovforslaget blev altsaa vedtaget, Folketinget gik ind paa at vedtage det, og Loven blev stadfæstet under 12te April. Siden have vi ikke haft med Postvæsenets Lønninger at gøre, altsaa ikke i de sidste 10—12 Aar. Men det viser sig nu, da vi begynde paa den ny Omgang, som vi i Øjeblikket staa midt i, at Folketinget har et ganske andet Standpunkt, at det er blevet meget mere liberalt over for disse Krav end i 1888. Jeg betoner Ordet „liberalt“ for dermed at tilkendegive, at jeg finder, at dette liberale Standpunkt er meget afvigende for ikke at sige aldeles modsat det, Folketingets Venstre hævdede i 80erne. Som allerede omtalt af den ærede Minister for offentlige Arbejder, blev det Forslag, der